

1 KRAFTEN FRA DET HØJE

JEG VED, HVOR UTROLIGT det lyder, men det er os, der er kommet på afstand af Guds virkelighed. Kraften fra det høje manifesterer sig i dag som på apostlenes tid. Det har den altid gjort i kirkens historie. Når Frans af Assisi og Den hellige Clara sad fordybet i natlig samtale, skete det også, at Assisis beboere kom farende med vandspandene, fordi de troede, at huset brændte. ■

Eliaskirken, Vesterbro, København.

Kristi Himmelfartsdag 1972.

Og han sagde til dem: »Således står der skrevet, at Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og at der i hans navn skal prædikkes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslagene og begyndes fra Jerusalem. I skal være vidner om dette. Og se, jeg vil sende over jer, hvad min Fader har forjættet; men I skal blive her i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Så tog han dem med

sig ud, hen i nærheden af Betania, og han løftede sine hænder og velsignede dem. Og det skete, mens han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen. Da tilbad de ham og vendte tilbage til Jerusalem med stor glæde. Og de var stadig i helligdommen og priste Gud.

Luk 24,46-53

»Og de var stadig i helligdommen og priste Gud.«

Det er ikke en oplysning, der overrasker os. Vel, nogen undrer sig måske over, at apostlene og den første menighed i det hele taget fortsatte med at komme i det jødiske tempel efter Kristi fuldbrogede offer, hvor tempeltjenesten jo egentlig var fuldbroget. Det er en god undren. I den forstår man noget mere af, hvad jødedom er, og også af, hvad kristendom er.

Men ellers kan ingenting vel være mere naturligt, end at apostlene stadig var i helligdommen og priste Gud nu efter Kristi opstandelse og himmelfart. Det er måske så selvfølgelig, at vi ikke rigtig opfatter de ord i dagens tekst. Og så er vi ilde ude, for så overser vi noget meget væsentligt i sammenhængen; navnlig i denne dags sammenhæng med pinsen, som vi snart skal fejre.

Hvad er det for noget at prise Gud? Har vi det rigtig klart for os? Eller er lovprisningens begreb tørret ind i vor kirke? Er det blevet til en teoretisk betegnelse for noget i gudstjenesten og et afsnit i salmebogen? Noget, der føles sådan lidt gammeldags? Som man måske bliver lidt forlegen ved? Noget, der smager lidt rigeligt sødt? Eller

noget, som det i det hele taget er svært at forbinde noget rigtig organisk og levende med?

Vi er også i helligdommen for at prise Gud i dag. Der er bl.a. en liturgisk lovprisning her efter prædikenen; har I nogen sinde rigtig lagt mærke til det? Når prædikanten kommer til den, er man tilbøjelig til at føle, at nu er arbejdet overstået, nu kan der holdes frihjul resten af vejen. Det går sådan pr. rygmarv; gad vide, hvor mange af os der ikke tænker på noget andet, mens ordene lyder.

Sådan var det da vist ikke for apostlene, da de efter Kristi Himmelfart, mens de ventede på Helligåndens komme, »stadig var i helligdommen og priste Gud«.

Dengang da det første tempel i Jerusalem blev indviet i kong Salomos dage, da skete det, at i det øjeblik, hvor tempelsangerne istemte den store lovprisningshymne efter den rige lovsangsliturgi, som David havde udarbejdet, fyldte Guds herligheds blændende strålesky hele helligdommen, så præsterne ligefrem måtte suspendere tjenesten og trække sig tilbage. Gad vide, om der sker noget lignende, når vi nu om ti minutter istemmer »Lovsynger Herren«.

Der indtraf en åndelig atomekspllosion, lovprisningen frigjorde en uhyre udladning af Himlens kræfter. Man tager næppe fejl, hvis man formoder, at den beretning var en af de tekster i Gamle Testamente, som apostlene læste og drøftede, mens de sad i Jerusalem og ventede på kraften fra det høje og stadig var i helligdommen og priste Gud.

Men der var mange andre tekster. Det skete engang, at den gode kong Joshafat af Juda rige blev angrebet af tre fjendtlige hære på én gang. Militært var situationen håbløs, men forrest i sin slagorden opstillede han et korps af sangere til at lovprise Gud. Og så gik det sådan, at før han overhovedet fik de fjendtlige hære i sigte, havde de to af dem udryddet den tredje, og bagefter havde de udryddet hinanden, i en slags sindsforvirring. Joshafat behøvede kun at fragte byttet hjem til Jerusalem. Stedet, hvor det skete, kom til at hedde Lovprisningens Dal.

Også det har apostlene nok husket, da de sad og ventede på signalet til at gå ud i kampen mod alle ondskabens åndehære i denne verden.

Der var engang en profet ved navn Jonas, Amittajs søn fra Gat-Hefer, som prøvede at flygte fra Gud og slap dårligt fra det og endte med at blive kastet i Middelhavet fra det skib, han sejlede på. Men idet han sank i dybet, vendte han sig til Gud igen og gav sig til at prise ham, og konsekvenserne var så fantastiske, at menneskene siden har gjort det ene forsøg mere hovedløst end det andet på at bortforklare, hvad der skete. Reddet blev Jonas, og bagefter hele Nineve.

Det hændte i Daniels dage, at tre mænd fra Juda blev kastet i en gloende ovn i Babylon, fordi de havde nægtet at tilbede en guldbilledstøtte, som kong Nebukadnesar havde ladet opstille. Men de tre mænd gik omkring midt i flammerne og lovsang Gud – det står ikke i den kanoniske Daniels Bog, men i de apokryfiske tillæg til den – de gik omkring midt i flammerne og lovsang Gud, og ilden rørte dem overhovedet ikke. Teksterne afspejler den raptus af forvirring og hæsblæsende videnskabelige undersøgelser, som babyloniske eksperter kastede sig ud i i sagens anledning. Mændenes hovedhår var ikke svedet, og der var

ikke engang brandlugt ved dem, konstaterede man forarget.

Der er meget, som apostlene sikkert har haft i erindring i de ventedage i Jerusalem, hvor de stadig var i helligdommen og priste Gud. Og også for dem skete kraftudladningen fra Guds rige, på pinsedagen, i større fylde end nogen sinde. Ildstormen fra Himlen.

Siden læser vi bl.a. om, hvordan Paulus og Silas sidder fængslet og lænket i Filippi i Makedonien og ved midnatstid synger *lovsange* til Gud. Og pludselig kom der et jordskælv, og alle døre sprang op, og alles lænker løstes, og hedninger vågnede af deres dødssøvn og gik ind i Guds rige.

Jeg tror godt, jeg tør love jer, at når jeg om lidt kommer til lovprisningen her i helligdommen, så sker der *ingen* udladning af Himlens kræfter. I behøver ikke være nervøse for åndelige atomekspllosioner. Der er større risiko for, at der lyder en snorken.

Der *kunne* godt ske noget, hvis vi genfandt den levende lovprisning, hjertets og ikke blot mundens. Hvis vi fandt ud af at gå ind ad de paradises porte, som står på vid gab ved enhver

gudstjeneste. Hvis vi selv åbnede os for glædens og fredens og kraftens floder, der tordner i hver tekst og hver tone, hver farve og hver lysstråle.

Der *kunne* godt ske, hvad der for få år siden skete i en presbyteriansk kirke i Indonesien: at rummet fyldtes af en brusen som storm og hele kirken lå omspændt af Åndens luer, så brandkorpset rykkede ud i den tro, at den brændte, og en af historiens største vækkelser begyndte.

Jeg ved, hvor utroligt det lyder, men det er *os*, der er kommet på afstand af Guds virkelighed. Kraften fra det høje manifesterer sig i dag som på apostlenes tid. Det har den altid gjort i kirkens historie. Når Frans af Assisi og Den hellige Clara sad fordybet i natlig samtale, skete det også, at Assisis beboere kom farende med vandspandene, fordi de troede, at huset brændte.

Der er mange, der i dag stiller det spørgsmål: Hvordan får vi del i de erfaringer af Helligåndens fylde, som der meldes om mange steder i kirken ud over jorden? Disse nye livsstrømme med glæde og kraft og undere som på apostlenes tid. Er der en metode, er der en vej, man kan gå?

Ja, der er i hvert fald lovprisningens vej. Men det er ikke nok at vide det og acceptere det; man må gå vejen, og den *kan* være lang for kristne, der er kommet så langt ud i de tørre egne som vi i dag.

Lovprisningen er ikke bare noget med ord, ikke engang først og fremmest. Den er en af de ting, der bedst forstås i lyset af Skriftens tale om Kristus og kirken som brudgom og brud. I lovprisningen rækker bruden hænder og sind og ånd mod brudgommen i kærlighed og taknemmelighed, og hvor er den brudgom, som kan lade være at besvare sin elskedes hengivelse? Kristus tager sin lovsyngende kirke i favn, og i hans favn er livet og kraften, glæden og underet.

Vi behøver ikke hente alle illustrationer langt borte i tid og rum. Jeg mindes en mand, som vist ikke var nogen sjælden gæst i denne kirke, og hvis liv og gerning var til stor velsignelse for vide kredse. Han blev i en vanskelig periode af sit liv syg og var på det, man kalder sammenbruddets rand. Og så sagde han til sin kone: »Nej, nu er det på tide, vi synger Gud en lovsang!« Og hun satte sig til klaveret, og han sang – og når man kendte ham,

så ved man, at det har været sand lovprisning; det har været en selvforglemmende hengivelse til Gud og tak for hans vidunderlighed. Og mens han sang, forlod sygdommen ham. Totalt. Da sangen var til ende, var han rask.

Hvordan får vi mere del i erfaringer med Helligånden og den kommende verdens kræfter, i Guds rige, i Gud selv? Er der en metode? Hvis man går og prøver at gøre sig fortjent til himmelske gaver og oplevelser og velsignelser, ved at blive ren nok, ved at tro nok osv. – havner man så ikke i ny lovtrældom og selvretfærdighed? Jo da – og i hykleri og fortvivlelse og splittelse i menighederne og meget mere.

Men hvordan kommer bruden brudgommen så nær, som det er muligt? Hvordan bliver de to til ét? Ord alene gør det ikke, navnlig ikke åndsfraværende kærlighedserklæringer, der kommer mere eller mindre pr. rygmarv.

Ved at give sig hen i kærligheden. Det har ikke noget at gøre med pukleri for at gøre sig fortjent til noget, det er den fuldstændige selvforglemmelse, hvor man udelukkende vil den anden.

Ved at åbne sig som en blomst mod solen og synke i dens stråledyb.

Brudelykken, dét er lovprisning i bibelsk forstand. Lovprisning er synonym med kærlighed; den er menneskets sande livselement, den er evighedens eksistensmiljø. Og hvor lovsangen lyder i ånd og sandhed, dér undfanges nyt liv til den verden, som kirken er sat i for at tjene.

Den opstandne og himmelfarne Kristus venter på sin elskede, på sin kirke. Måtte vi stadig være i helligdommen og prise Gud. For så skal det ikke fejle, at han vil iføre os pinsekraften fra det høje.